

[Gert Petersen]

end det ellers har været tilfældet. Jeg mener, at en mindretalsregering på dette område virkelig må have lov til og bør skelne mellem stort og småt. Men regeringen er holdt op med at skelne mellem stort og småt. For det første er nogle af ministrene begyndt bevidst at udfordre tinget med en administration, som de ved at et flertal her i tinget er imod. For det andet bliver regeringen siddende, selv om den lider store principielle nederlag.

Det kunne gå, hvis den loyalt ville føre flertallets politik ud i livet, men netop fordi det drejer sig om principper, har den naturligvis meget svært ved det. Det indtryk sidder især tilbage efter statsministerens bemærkninger her i salen den 26. maj og udenrigsministerens i Berlingske Søndag den 29. maj. Man siger, at synspunkterne i den dagsorden, der blev vedtaget, vil blive fremført i NATO, men at man samtidig vil gøre opmærksom på, at regeringen ikke deler disse synspunkter. Det tør siges at være en noget ny og original forhandlingsform.

Det er muligt, at regeringen senere er kommet på bedre tanker. Jeg ved det ikke, jeg tvivler i øvrigt, og den har også selv skabt tvivlen. Derfor må vi have et par spørgsmål besvaret. Vil regeringen tage et klart dansk forbehold udtrykt i communicateet eller som fodnote til communicateet fra NATO, der tydeligt afspejler dagsordenens tekst? Det ved jeg at regeringen har forsøgt på. Jeg vil da gerne have oplyst, hvad det går ud på.

Dernæst: arbejder regeringen aktivt for den ændring af NATOs forvaltning af dobbeltbeslutningen, som blev forlangt i de 4 punkter, folketinget vedtog, og jeg mener aktivt? Stiller regeringen forslag herom i NATO? Argumenterer den for sådanne forslag? Eller refererer den bare folketingets synspunkter for derefter straks at understrege egen uenighed og anføre regeringens specifikke synspunkter?

Folketinget har ikke vedtaget dagsordenen af 26. maj 1983 bare for at tilfredsstille sig selv, men for at søge at påvirke udviklingen. Regeringen er forpligtet til at efterleve folketingets beslutninger. Jeg spørger: efterlever den både ånd og bogstav i dagsordenen, når der forhandles, eller hænger den fast i sit eget mindretalsstandpunkt? Det er et problem, vi vil have belyst.

Jeg kan i øvrigt sige, at vi kan tilslutte os det socialdemokratiske dagsordensforslag, især efter statsministerens bemærkninger heroppefra, hans fortolkning af det, hvor han rent undtagelsesvis gjorde et nederlag for regeringen til et kabinetsspørgsmål. Men det er muligt, at vi selv må komme med et dagsordensforslag, hvis ikke udenrigsministeren svarer tilfredsstillende på de spørgsmål, jeg her har stillet.

Maisted (FP):

Jeg takker for statsministerens redegørelse og selvfølgelig også for den del af redegørelsen, der indebærer ros til fremskridtspartiet. Jeg vil blot understrege, at det er så som så med vor opfattelse af den ros, der tildeles os.

Så vil jeg godt vende mig til hr. Heinesens dagsordensforslag, for efter min opfattelse er det, hr. Heinesen her har gjort, faktisk at foreslå en tillidsdagsorden til den siddende regering. Under andre forhold ville jeg have anset det for fuldstændig utænkeligt, at en socialdemokratisk folketingsgruppe kunne foreslå en sådan dagsorden.

Hvad er det, der ligger til grund for de 8 måneders arbejde, den regering, vi har siddende, har udført? Det var et socialdemokrati, der frivilligt afgav magten, og hvorfor gjorde de det? Fordi de var ude af stand til at løse landets problemer.

Der er 3 uligevægte i det danske samfund. Der er den indenlandske statsgæld, der løber op i – for at tage det i runde tal – 300.000 mill. kr. Vi har en udlandsgæld, statens og erhvervslivets, på omkring 200.000 mill. kr., når vi når 1984, og vi har en arbejdsløshed på 300.000 mennesker. Og hvem er ansvarlig for den politik? Det er socialdemokratiet. Derfor er der ingen tvivl om, at hvis den socialdemokratiske regering havde valgt at blive siddende, så måtte den føre en politik, der svarede nogenlunde til det, den siddende regering har gennemført. Det er den eneste mulighed for at fjerne nogle af de uligheder, jeg har omtalt.

Disse uligheder viser også, hvorfor fremskridtspartiet har ønsket kraftige offentlige besparelser. Det er indlysende, at når man har en statsgæld på omkring 300.000 mill. kr., så er man nødt til at gøre noget ved det problem. Det er også indlysende, at vi ønsker at afvikle indkomstskatten, at give skattelet-